

[P]rzy bardzo dużej swobodzie pozostawionej stronom i samemu Sądowi polubownemu określania sposobu postępowania przed tym Sądem – przepisy kpc ustanawiają jednocześnie pewne minimum reguł o charakterze bezwzględnie obowiązujących (iuris cogentis).

**Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 29 lutego 1996 r.
I ACz 69/96**

Skład orzekający:

SSA Zdzisław Front (przewodniczący)

SSA Anna Dąbrowska

SSA Antoni Górski (sprawozdawca)

Sąd Apelacyjny w Białymstoku po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa Skarbu Państwa – Wojewódzkiej Dyrekcji Dróg Miejskich przeciwko J.S. i A.D. ze skargi o uchylenie wyroku Sądu polubownego, na skutek zażalenia powoda od postanowienia Sądu Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1996 r., sygn. akt. [...] postanawia: uchylić zaskarżone postanowienie i pozostawić Sądowi Wojewódzkiemu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Z uzasadnienia:

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 1996 r. Sąd Wojewódzki odrzucił skargę powoda o uchylenie wyroku Sądu polubownego (pomyłkowo określające tę skargę „pozewem”) uznając niedopuszczalność drogi sądowej do jej rozpoznania (art. 199 § 1 pkt 1 kpc).

W zażaleniu powód wnosi o uchylenie tego postanowienia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zażalenie jest zasadne.

Stosownie do treści art. 87 ustawy z 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (Dz.U. Nr 76, poz. 344 z późniejszymi zmianami) do postępowania odwoławczego przewidzianego w tej ustawie stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego o sądzie polubownym, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Zgodnie z art. 98 odwołanie rozpatruje zespół trzech arbitrów wybranych z listy arbitrów prowadzonych przez Prezesa Urzędu, który także wyznacza przewodniczącego tego zespołu (art. 89 pkt 4 ustawy).

Przytoczone regulacje prawne z tej ustawy dotyczące trybu rozpoznawania sporów na tle zamówień publicznych wskazują w sposób nie budzący wątpliwości, że ustawa powołała stały sąd polubowny przy Prezesie Urzędu Zamówień Publicznych. Zgodnie zaś z art. 695 kpc przepisy księgi o sądzie polubownym stosuje się zarówno do Sądu polubownego powołanego do rozstrzygnięcia poszczególnego sporu jak i do stałego sądu polubownego.

Sąd I instancji niepotrzebnie przywiązał zbyt dużą wagę do faktu, że strony niniejszej sprawy nie uczyniły żadnego zapisu na sąd polubowny. Takiego zapisu czynić nie musiały, skoro z mocy ustawy rozstrzygnięcie sporu pomiędzy nimi należy do stałego sądu polubownego działającego przy Prezesie Urzędu.

Należy podkreślić, iż **przy bardzo dużej swobodzie pozostawionej stronom i samemu Sądowi polubownemu określania sposobu postępowania przed tym Sądem – przepisy kpc ustanawiają jednocześnie pewne minimum reguł o charakterze bezwzględnie obowiązujących (iuris cogentis).**

Jednym z takich przepisów jest możliwość kontroli rozstrzygnięcia Sądu polubownego przez Sąd powszechny w trybie skargi o uchylenie wyroku Sądu polubownego przewidzianym w art. 712 kpc (por. trafnie powołane w zażaleniu OSNCP z 1968 zeszyt 12, poz. 174).

Źródło: Sąd Apelacyjny w Białymstoku